

זה לא הנפת דגל. זהו צעיר פלסטיני שהחילים הכריחו אותו למחוק סימניה של פת"ח

לברוק את תעודותיהם וניירותיהם. לבעלי-רכב ברקו את המכוניות, גם את תא-המיטען, גם את רשימות-הנהיגה, גם את תעודות-הזהות, וכל נייר רישמי רלוונטי אחר.

חיילי-צה"ל במדי-קרנב, צעירים בני 19, שהיו מסופרים לפי צ'יהאופנה, שפניהם הביעו עייפות רבה, שעניהם היו אדומות מחוסר-שינה, שהיו עמוסים במישקל כבד של ציור צבאי ונשק, שירכו את רגליהם וביצעו את משימות-השיטור. אחרים מהם קיללו וסיפרו כי זו עומדת להיות השבת השלישית שלא יקבלו חופשה הביתה. אחרים ביצעו את הפעולות המוטלות עליהם בשקט, בקפיצת שפתיים. אחרים עשו זאת במיומנות ובמיקצו עיות של מי שעשה דברים כאלה פעמים רבות.

ענן של עשן שחור, שהתאבך מעל אחת השכונות הדרום-מערביות של עזה, הזניק את צוות-הטלוויזיה, שבחבר-רתו הייתי. אנשיו זרקו את ציור-הצי לום לתא-המיטען של המכונית ויצאו בחריקת-צימגים לכיוון העשן. היינו בטוחים שמישהו הדליק צמיג, או צמיג גיס, וכי הנה עומד להתפתח אירוע. היה חשוב להגיע למקום מהר ככל האפשר, רצוי לפני כוחות-הביטחון, כדי להספיק ולצלם את כל שלבי העימות בין הצדדים.

נסיעה מהירה ברחובות-עזה, שהיו רלים בתנועה. סיבוכים חדים.

כשהגענו למקום כבר לא היתה בנו נשימה, כאילו רצנו את כל הדרך. ואז התברר לנו שהעשן נובע מערימת-זבל, שתושב הגר בסמוך החליט לשרוף ולחטל.

עים התקרב שעת סיוס-התפילה במיסגדים, החלטנו לנסוע בתורה למחנה-הפליטים ג'באליה. היה ברור **צילמה: ענת סרגוסטי** (המשך בעמוד 38)

שבורים, חלקי סירות, והרכה זבל — הם הצעצועים שלהם. לאורך הסימטות הצרות היו מתוחים חבלי-כביסה בגובה נמוך, שהיו עמור סים בסמרטוטים ככל מיני צבעים. אפילו הכביסה שעל החבל נראתה מלוכלכת ומאובקת.

בבוקר עוד לא היתה נוכחות הצבא מאסיבית במחנה-הפליטים ג'באליה. הכל הסתובבו במחנה באפס מעשה. חבורות של נערים התגודדו במיגרשים ריקים.

בעיר עזה לא נפתחו התנויות כאותו היום. מקורות של הצבא מיהרו להסביר

יותר, שהירבה לעטר את הכותרות כי רדיו, בטלוויזיה, ובעיתונות: ג'באליה. לאורך הכביש הצר והמשובש המור ביל אל ג'באליה, בדרך-הים, אפשר היה לראות עשרות סירות-דייגים קט"נות, מונחות על החול הרך והנקי. סיי רות ישנות, סירות חדשות, שאך זה סימו לבנותן ושציבען נקי ובוהק, סיי רות בשלבים שונים של תיקון וננייה.

ג'באליה היא מקום מאובק. רוב הדרכים והסימטות אינן סלולות, וכל מכונית עוברת מעלה אחריה יתמי

החיילים הזעיקו שני צעירים מן החנות הסמוכה, וציוו עליהם להביא צבע ולמחוק את הכתובת מן הקיר. הצעירים הפלסטיניים, שאולי הם — ואולי חבריהם — ציירו בלילה הקודם את הכתובת, עסקו בכחישת הצבע הלבן. החייל שעמד מעליהם, כשקנה-הרובהו כמעט נוגע במיצחם, אמר להם בעברית, ובטון של ציווי: "שימו הרבה צבע!"

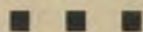
אחרי-כך ניגש הצעיר, כשבידו הא-חת דלי הצבע הלבן ובידו השניה מטאטא, והתחיל לצבוע את הכתובת. החיילים עמדו קרוב מאוד אליו והשי

השמש התחילה לזרוח וגילתה עיר אפורה ומאובקת. בשעת-בוקר מוקדמת זו היה עדיין קר, והחיילים צעדו מהר, כדי להתחמם. החנויות בעיר עזה היו סגורות.

סיבוב ברחובות הראשיים של העיר לא גילה פעילות יוצאת-דופן. נסענו לכיוון האריונס. הדרך דרומה היתה שוממה כמעט לחלוטין. מכוניות צב-איות נראו מדי פעם על הכביש הראשי של רצועת-עזה. שקט מסביב.

ווגיאכרים טיפל בחממות-ניילון, שהביקו בשמש בהירה של בוקר.

קילומטרים של פרדסים, שעציהם עמוסים בתפוחים כתומים בשלים משני צידי הכביש. אווירה כמעט פסטורלית. רק הדיווחים בנוי-צה"ל ההזויר או תנו למציאות של אותו היום. כל מי שריבר באותה שעת-בוקר התייחס כי רצועה. קצינים בכירים במישטרה סיפרו על ביטול החופשות, על התארי-גנות אלפי שוטרים באיזור ירושלים המיוחית והשכונות שסופחו לעיר-הבירה. דוברים של צה"ל סיפרו על התארגנותו של הצבא. פוליטיקאים מימין ומשמאל התייחסו גם הם ליום המיוחד. ברצועת-עזה כבר יצאו אחר-ה-ני הפועלים לעבודתם בתל-אביב, הא-חרים עוד לא יצאו מבתיהם, טרם הת-חילו את היום.

רדרך לחאן-יונס פוזרים דקלים רבים בשטח. ככל שמתקרבים לעיירה, נעשים הדקלים צפופים יותר ורבים יותר.

באחד הרחובות הראשיים של העיירה עמדה קבוצת חיילים, המושים וחי-גורים בכל האביזרים הדרושים. הם עמדו ליד כתובת טריה שנכתבה, כנר-אה, בלילה על הקיר ושבה נאמר "כור את יוסי-הפת"ח" לצד הכתובת היה מצויר דגל-פלסטין בצבע שחור, ולני-דו מגן-דודי שעליו היה מסומן x.

די היה באיום של פת"ח, כדי שהמדינה כולה תעמוד דרוכה, וכדי שכוחות-הביטחון ירוכזו באופן מאסיבי בגדה וברצועה

זאת בכך שזה היה היום השישי, וזה היום המקובל כיום-שבתון בקרב המוסלמים. ולמרות זאת הוסיפו החנויות הסגורות עוד מיטען למתח הרב ששרר באותו היום ברצועת-עזה.

רראה כאילו הכל ממתינים לגפי-רוח שיצית את הלהבה, שתתפשט במהרה לכל הרצועה. אמרו ששעת-היציאה של המתפללים מן המיסגדים, שעת-הצהריים, היא השעה המועדפת לפורענות.

בינתיים, עד שתחיל ותסתיים הת-פילה, עסקו החיילים בביצוע "נוכחות-מוגברת" בעיר, בשכונותיה ובמחנות-הפליטים הסמוכים לה. מדי פעם נתק-לו סוורים של הצבא או של מישמר-הג-בול במחסום מזדמן, שהוצב ברחוב או כסימטה צרה. או היו עוצרים בדרך-כלל את העוברים ושבים ומתחילים

רות אבק וליכלוך. הכיבו אינו מנוקו כהלכה, ובכל פינה יש שלולית, שמי-מיה כהים ועכורים, ושחתכות-זבל צפות בה.

הבתים במחנה-הפליטים ג'באליה עשויים ברובם מחומר, או טלאים של פח גלילי. מעט מיכני-בטון, מעט מיכנים שגובהם עולה על קומה אחת. אבל הדבר הנפוץ ביותר במחנה-הפליטים ג'באליה הוא הילדים. עשרות, מאות, אולי אלפי ילדים מתרועעים בכל פינה, בכל בית, בכל סימטה, בכל מיגרש ריק, בכל חצר. ילדים בכל הגילים, גבוהים ונמוכים, רזים ושמינים, בהיריפנים וכהירעור.

כולם לבושים בעוני רב, מתפלשים כלילוך, משחקים כובל, כאין משהו טוב יותר שיוכל לספק להם תעסוקה, מישחק, גירוי החושים. הרחוב המאובק הוא מיגרש המישחקים שלהם, האבי-ורים המצויים בו — אנבים, כלים

גיחו על מעשינו. היה לו, משום מה, מבט משועשע וממורז בעיניים. הוא ביצע את הפקודה, כאילו היה חייל מאומן.

כתובות דומות לזו שמחק הצעיר בחאן-יונס היו מצויירות באותו היום על בתים רבים ברחבי רצועת-עזה. חזרנו לעזה בדרך-הים. גם כאן הפי-תיע הקונפליקט שבין שני צידי הכ-ביש. מצידו האחד ים, בשלל גוונים של כחול. המים היו צלולים, ואפשר היה לראות את הקרקעית גם מרחוק. המים נשקו לחול דק, והוב נקוי. שמש-הבוקר האירה את המים, ויצרה בארוות הקלות ניצוצות של אור.

ממזרח לכביש אפשר היה לראות את השכונות הדרומיות של העיר עזה. שם היה הרבה מתח באוויר, הרבה צבא ברחובות, והרבה ילדים קטנים. נסענו למחנה-הפליטים שאטי, ומ-שם למחנה-הפליטים צפוף ועלוב עוד